

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 6. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — LESD 267. pants — Tiesas kompetence — Iestādes, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, “tiesas” statuss — Neatkarība — Obligāta kompetence — Direktīva 89/665/EEK — 2. pants — Par pārsūdzības izskatīšanu atbildīgās iestādes — Direktīva 2004/18/EK — 1. panta 8. punkts un 52. pants — Publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras — Jēdziens “publisko tiesību subjekts” — Publiskās administrācijas iestādes — Iekļaušana

Lieta C-203/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* (Katalonijas iestāde sūdzību izskatīšanai publiskā iepirkuma lietās, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 25. martā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 23. aprīlī, tiesvedībā

Consorti Sanitari del Maresme

pret

Corporació de Salut del Maresme i la Selva.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], A. O’Kifs [*A. Ó Caoimh*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], K. Vajda [*C. Vajda*] un S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], M. Bergere [*M. Berger*] (referente), E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*], K.G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretāre L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 12. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Spānijas valdības vārdā – *M. Sampol Pucurull*, pārstāvis,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Varone, avvocato dello Stato*,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

— Eiropas Komisijas vārdā – *A. Tokár* un *D. Loma-Osorio Lerena*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 7. jūlija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegādes un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.), 1. panta 8. punktu un 52. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Consorti Sanitari del Maresme* (Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijs) un *Corporació de Salut del Maresme i la Selva* (Marezmas un Laselvas veselības aprūpes dienests) par lēmumu, ar kuru pēdējam minētam atteikts izsniegt atļauju piedalīties atklātā konkursā par magnētiskās rezonanses pakalpojumu, kas paredzēti šīs iestādes aprūpes centriem, iepirkumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2004/18 preambulas 4. apsvērumā ir teikts:

“Dalībvalstīm jānodrošina tas, ka publisko tiesību subjekta piedalīšanās valsts līguma [publiskā iepirkuma līguma] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā pretendenta statusā nerada konkurences traucējumus, kas skar privātus pretendētus.”

- 4 Šīs direktīvas 1. panta 8. punktā ir noteikts:

“Ar terminu “būvuzņēmējs”, “piegādātājs” vai “pakalpojuma sniedzējs” apzīmē jebkuru fizisku vai juridisku personu vai valsts iestādi, vai šādu personu un/vai struktūru grupu, kas tirgū piedāvā attiecīgi būvdarbu un/vai būves realizāciju, produkciju vai pakalpojumus.

Ar terminu “komersants” apzīmē gan būvuzņēmēju, gan piegādātāju un pakalpojuma sniedzēju. Šo terminu izmanto tikai vienkāršošanas nolūkā.

[..]”

- 5 Atbilstoši minētās direktīvas 2. pantam “Līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas principi”:

“Līgumslēdzējas iestādes pret visiem komersantiem izturas vienādi un nediskriminējoši un rīkojas pārredzami.”

- 6 Direktīvas 2004/18 52. pantā “Oficiālie apstiprināto komersantu saraksti un sertifikācija, ko veic publisko tiesību vai privāttiesību subjekti” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var ieviest vai nu oficiālus apstiprināto būvuzņēmēju, piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju sarakstus, vai sertificēšanu, kuru veic sertifikācijas struktūra, kas ir publisko tiesību vai privāttiesību subjekts.

Nosacījumus attiecībā uz reģistrēšanu šajos sarakstos un attiecībā uz sertifikātu izsniegšanu, ko veic sertifikācijas struktūras, dalībvalstis pielāgo noteikumiem, kuri paredzēti 45. panta 1. punktā, 45. panta 2. punkta a) līdz d) apakšpunktā un g) apakšpunktā, 46. pantā, 47. panta 1., 4. un 5. punktā, 48. panta 1., 2., 5. un 6. punktā, 49. pantā un, attiecīgā gadījumā, 50. pantā.

[..]

5. Reģistrējot citu dalībvalstu komersantus oficiālā sarakstā vai 1. punktā minētajām struktūrām tos sertificējot, nedrīkst prasīt citus pierādījumus vai pamatojumus kā tikai tos, ko prasa no attiecīgās valsts komersantiem, un katrā ziņā tikai tos, kas paredzēti saskaņā ar 45. līdz 49. pantu un, attiecīgā gadījumā, saskaņā ar 50. pantu.

Tomēr citu dalībvalstu komersantiem nedrīkst likt reģistrēties sarakstā vai sertificēties tālab, lai tie kļūtu par valsts līguma [publiskā iepirkuma līguma] dalībniekiem. Līgumslēdzējas iestādes atzīst citās dalībvalstīs reģistrētu struktūru izsniegtus līdzvērtīgus sertifikātus. Tās atzīst arī citus līdzvērtīgus pierādījumus.

6. Komersanti jebkurā laikā var prasīt, lai tos reģistrē oficiālā sarakstā vai lai tiem izsniedz sertifikātu. Tos pietiekami īsā laikā jāinformē par sarakstu veidojošās iestādes vai kompetentās sertifikācijas struktūras lēmumu.

[..]”

- 7 Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvas 89/665/EEK par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas [pārskatīšanas] procedūru piemērošanu, piešķirot piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām [piešķirot piegādes un būvdarbu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesības] (OV L 395, 33. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīvu 2007/66/EK (OV L 335, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 89/665”), 2. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pasākumos attiecībā uz 1. pantā paredzētajām pārskatīšanas procedūrām ir noteikts pilnvarojums:

- a) tiklīdz rodas izdevība un panākot vienošanos veikt pagaidu pasākumus, lai izlabotu varbūtējo pārkāpumu vai novērstu turpmāku kaitējumu attiecīgajām interesēm, tostarp pasākumus, lai apturētu valsts līguma [publiskā iepirkuma līguma] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru vai nodrošinātu tās apturēšanu, vai apturētu jebkura līgumslēdzējas iestādes pieņemtā lēmuma īstenošanu;
- b) vai nu atcelt nelikumīgi pieņemtus lēmumus, vai nodrošināt to atcelšanu, tostarp atcelt diskriminējošas tehniskās, ekonomiskās vai finanšu prasības uzaicinājumā uz konkursu, līguma dokumentos [iepirkuma procedūras specifikācijās] vai jebkurā citā dokumentā, kas attiecas uz līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru;
- c) atlīdzināt zaudējumus personām, kam ar pārkāpumu nodarīts kaitējums.

2. Šā panta 1. punktā un 2.d un 2.e pantā paredzētās pilnvaras var piešķirt atsevišķām struktūrām, kas ir atbildīgas par pārskatīšanas procedūras dažādiem aspektiem.

[..]

9. Ja par pārskatīšanas procedūrām atbildīgās struktūras pēc būtības nav tiesu iestādes, to lēmumus vienmēr rakstiski pamato. Turklāt šādā gadījumā jāparedz normas, lai garantētu procedūras, ar kurām jebkurus varbūtēji nelikumīgus pasākumus, ko veikusi pārskatīšanas struktūra, vai jebkuru varbūtēju trūkumu tai piešķirto pilnvaru īstenošanā var izskatīt tiesa vai cita struktūra, kas ir tiesa [LESD 267.] panta nozīmē un kas nav atkarīga ne no līgumslēdzējas iestādes, ne no pārskatīšanas struktūras.

Šādu neatkarīgu struktūru locekļi tiek iecelti amatā un atstāj to saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā tiesneši, ciktāl tas attiecas uz institūciju, kas atbildīga par viņu iecelšanu amatā, pilnvaru laiku un atcelšanu. Vismaz šīs neatkarīgās struktūras priekšsēdētājam ir tāda pati juridiskā un profesionālā kvalifikācija kā tiesnešiem. Neatkarīgā struktūra pieņem lēmumus saskaņā ar procedūru, kurā uzklausa abas puses, un šie lēmumi atbilstīgi dalībvalsts noteiktajai kārtībai ir juridiski saistoši.”

Spānijas tiesības

8. Saskaņā ar Karaļa 2011. gada 14. novembra Leģislatīvā dekrēta Nr. 3/2011 par Publiskā iepirkuma likuma kodificētas redakcijas pieņemšanu (*Real Decreto Legislativo 3/2011 por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley de Contratos del Sector Público*; turpmāk tekstā – “Leģislatīvais dekrēts Nr. 3/2011”) 40. panta 1. un 6. punktu īpašām sūdzībām publiskā iepirkuma jomā pirms administratīvās sūdzības ieviešanas ir fakultatīvs raksturs.

9. Saskaņā ar minētā leģislatīvā dekrēta 62. pantu “Prasība par spējām”:

“1. Lai slēgtu līgumus ar publisko sektoru, uzņēmējiem jāapliecina, ka tie atbilst pasūtītāja noteikto nosacījumu minimam attiecībā uz saimnieciskajām, finansiālajām un profesionālajām vai tehniskajām spējām. Šo prasību aizstāj ar klasifikācijas nosacījumu, ja tas prasīts saskaņā ar šajā likumā noteikto.

2. Nosacījumu minimums attiecībā uz spējām, kas uzņēmējam ir jāizpilda, un nepieciešamie dokumenti to pierādīšanai ir norādīti paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu un precizēti iepirkuma procedūras specifikācijā. Šiem nosacījumiem ir jābūt saistītiem ar iepirkuma līguma priekšmetu un samērīgiem ar to.”

10. Leģislatīvā dekrēta Nr. 3/2011 65. pantā “Klasifikācijas prasība” ir noteikts:

“1. Būvdarbu līgumu ar publiskās administrācijas iestādēm, kuru aprēķinātā vērtība atbilst vai ir augstāka par EUR 350 000, vai pakalpojumu līgumu, kuru aprēķinātā vērtība atbilst vai ir augstāka par EUR 120 000, slēgšanai uzņēmējam ir jābūt pienācīgi klasificētam. [..]

[..]

5. Publiskā sektora subjekti, kas nav publiskās administrācijas iestāde, var prasīt, lai pretendentiem būtu konkrēta klasifikācija, lai noteiktu attiecīgā līguma slēgšanai vajadzīgos spējas nosacījumus.”

11. *Generalidad de Catalogne* [Katalonijas autonomā apgabala] 2013. gada 3. septembra Dekrēta Nr. 221/2013 par Katalonijas iestādes sūdzību izskatīšanai publiskā iepirkuma lietās izveidi, organizāciju un darbību (2013. gada 5. septembra *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* Nr. 6454) 8. pantā “Personas statuss” ir noteikts:

“Iestādes locekļiem ir šāds personas statuss:

1. Iestādes locekļi ir pakļauti tādiem pašiem noteikumiem par nesavienojamību kā *Generalidad* augsta līmeņa ierēdņi.

[..]

4. Iestādes locekļus nevar atbrīvot no amata, tomēr tos var atstādināt vai atsaukt šādu iemeslu dēļ:

- nāve;
 - neatjaunojama pilnvaru termiņa beigas;
 - atlūgums [..];
 - ierēdņa statusa zaudēšana;
 - būtiska pienākumu neievērošana;
- [..]
- funkciju veikšanas nespēja;
 - pilsonības zaudēšana.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 12 Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijs iesniedza savu kandidatūru atklātajā konkursā par magnētiskās rezonanses pakalpojumu sniegšanu aprūpes centros, kurus apsaimnieko Marezmas un Laselvas veselības aprūpes dienests. Šī konkursa iepirkumu procedūras specifikācijās bija noteikts, ka pretendentiem ir jāpierāda viņu spēja izpildīt līgumu, iesniedzot tā saukto “klasifikācijas” sertifikātu.
- 13 Vērtēšanas komisija, atverot piedāvājumus, konstatēja, ka Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijs nav iesniedzis pieprasīto sertifikātu un lūdza tam to iesniegt. Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijs šo sertifikātu nenosūtīja, bet iesniedza apliecinājumu par apņemšanos piesaistīt komercsabiedrības resursus un apliecinājumu, ka tas ir publisko tiesību subjekts. Šādos apstākļos 2013. gada 28. novembrī līgumslēdzēja iestāde Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijam darīja zināmu, ka tas ir izslēgts no procedūras, jo tas nav savlaicīgi un pienācīgā veidā novērsis iesniegtajā dokumentācijā atklātos trūkumus.
- 14 2013. gada 10. decembrī Marezmas rajona Veselības aprūpes konsorcijs iestādē, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, cēla īpašo sūdzību publiskā iepirkuma lietā par līgumslēdzējas iestādes lēmumu. Tas norāda, ka tam piemītošā publiskās administrācijas iestādes statusa dēļ uzņēmumu klasifikācija nav piemērojama. Tas, pirmkārt, lūdz atļaut tam piedalīties attiecīgajā konkursa procedūrā un, otrkārt, šo procedūru apturēt.
- 15 Šādos apstākļos *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai saskaņā ar Direktīvu 2004/18 publiskās administrācijas iestādes ir uzskatāmas par publisko tiesību subjektiem?
 - 2) Vai gadījumā, ja atbilde ir apstiprinoša, saskaņā ar Direktīvu 2004/18 publiskās administrācijas iestādes ir uzskatāmas par saimnieciskās darbības subjektiem un līdz ar to drīkst piedalīties publiskā iepirkuma procedūrās?

- 3) Vai gadījumā, ja atbilde ir apstiprinoša, saskaņā ar Direktīvu 2004/18 publiskās administrācijas iestādes drīkst tikt iekļautas un tām jābūt iekļautām oficiālajos atzīto būvuzņēmēju, piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju sarakstos vai publisko vai privāto sertifikācijas iestāžu sertifikācijā, kas Spānijas tiesībās ir pazīstama kā uzņēmumu klasifikācijas sistēma?
- 4) Vai Direktīva 2004/18 Spānijas tiesiskajā regulējumā ar Lēģislatīvo dekrētu Nr. 3/2011 šīs direktīvas izpratnē ir transponēta nepareizi, un vai gadījumā, ja tas tā ir, Spānijas likumdevējs šīs lēģislatīvā dekrēta 62. un 65. pantā ir ierobežojis publiskās administrācijas iestāžu iespējas tikt ierakstītām uzņēmumu klasifikācijas reģistros?
- 5) Kādi saskaņā ar Direktīvu 2004/18 būtu līdzekļi, ar kuriem var apliecināt spēju slēgt publiskā iepirkuma līgumus gadījumā, ja publiskās administrācijas iestādes drīkst piedalīties iepirkuma procedūrās, bet attiecībā uz tām nevar veikt uzņēmumu klasifikāciju?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par Tiesas kompetenci

- 16 Pirms atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem, ir jāizvērtē, vai Tiesa ir kompetenta sniegt uz tiem atbildi.
- 17 Pirmām kārtām attiecībā uz iestādes, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, “tiesas” statusa novērtējumu LESD 267. panta izpratnē, kas ir jautājums, kurš ir atkarīgs tikai no Savienības tiesībām, Tiesa ņem vērā vairāku faktoru kopumu, piemēram, vai iestāde ir izveidota ar likumu, vai tā ir pastāvīga, vai tās pieņemtie nolēmumi ir saistoši, vai tiesvedība tajā notiek atbilstoši sacīkstes principam, vai tā piemēro tiesību normas, kā arī vai tā ir neatkarīga (it īpaši skat. spriedumus *Vaassen-Göbbels*, 61/65, EU:C:1966:39, kā arī *Umweltanwalt von Kärnten*, C-205/08, EU:C:2009:767, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi ir jānorāda, ka, pat ja no lūguma sniegt prejudiciālu lēmumu izriet, ka *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* Spānijas tiesībās tiek uzskatīta par administratīvo iestādi, šim faktam pašam par sevi nav izšķirošas nozīmes, veicot šo izvērtējumu.
- 18 Vispirms attiecībā uz kritērijiem, kas ir saistīti ar iestādes, kura iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, izveidošanu ar likumu, tās pastāvīgumu, to, vai tiesvedība tajā notiek atbilstoši sacīkstes principam, kā arī to, vai šīs iestādes piemēro tiesību normas, Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav neviena elementa, kas varētu apšaubīt *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* tiesas statusu LESD 267. panta izpratnē.
- 19 Turklāt attiecībā uz neatkarības kritēriju no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* ir trešās personas pozīcijā attiecībā pret iestādi, kura pieņēmusi pamatlietā apstrīdēto lēmumu (skat. spriedumus *Corbiau*, C-24/92, EU:C:1993:118, 15. punkts, un *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, 49. punkts). Šādā kontekstā ir noskaidrojies, ka minētā iestāde savas funkcijas pilda pavisam autonomi, nebūdamā nekādās pakļautības attiecībās ne ar vienu un nesaņemdamā rīkojumus vai norādījumus ne no viena (skat. spriedumu *Torresi*, C-58/13 un C-59/13, EU:C:2014:2088, 22. punkts), tādējādi tā ir aizsargāta no ārējas iejaukšanās vai spiediena, kas varētu apdraudēt tās locekļu pieņemtā nolēmuma neatkarību (spriedumi *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, 51. punkts, un *TDC*, C-222/13, EU:2014:2265, 30. punkts).
- 20 Turklāt nav šaubu par to, ka aplūkotā tiesa savus uzdevumus pilda, pilnībā ievērojot objektivitāti un neatkarību attiecībā pret strīda dalībniekiem un to attiecīgajām interesēm saistībā ar strīda priekšmetu. Turklāt saskaņā ar *Generalidad de Catalogne* Dekrēta Nr. 221/2013 8. panta 4. punktu šīs iestādes locekļi nav atbrīvojami no amata un viņus var atstādīt tikai tajā skaidri uzskaitītu iemeslu dēļ (skat. spriedumus *Wilson*, C-506/04, EU:C:2006:587, 52. un 53. punkts, kā arī *TDC*, C-222/13, EU:2014:2265, 31. un 32. punkts).

- 21 Tādējādi iestāde, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, atbilst neatkarības kritērijam.
- 22 Visbeidzot attiecībā uz to, vai iestādes, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pieņemtie nolēmumi ir saistoši Tiesas judikatūras par LESD 267. pantu izpratnē, protams, jākonstatē, ka iestādei, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 3/2011 40. panta 6. punktu ir fakultatīva kompetence. Tādējādi prasības publiskā iepirkuma jomā iesniedzējs var izvēlēties starp īpašo sūdzību publiskā iepirkuma lietās, kas tiek iesniegta iestādē, kura iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un administratīvo prasību.
- 23 Šajā ziņā tomēr ir jāatgādina, pirmkārt, ka iestādes, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kuras kompetence nav atkarīga no pušu vienošanās, lēmumi tām ir saistoši (skat. rīkojumu *Merck Canada*, C-555/13, EU:C:2014:92, 18. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī spriedumu *Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta*, C-377/13, EU:C:2014:1754, 28. punkts).
- 24 Otrkārt, tiesas sēdes laikā Spānijas valdība precizēja, ka praksē pretendenti publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās parasti neizmanto iespēju tieši celt administratīvo prasību, pirms tam nevēršoties *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* ar pamatlietā aplūkoto īpašo sūdzību. Būtībā administratīvās tiesas tādējādi parasti tiek iesaistītas kā otrā instance; tādējādi vispirms iestādei, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Katalonijas autonomajā apgabalā ir jāuzrauga Savienības tiesību ievērošana publiskā iepirkuma jomā.
- 25 Šādos apstākļos *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* atbilst arī kritērijam par to, lai tās pieņemtie nolēmumi būtu saistoši.
- 26 Visbeidzot ir jāatgādina, ka Tiesa, izvērtējot Direktīvas 89/665 2. panta 9. punktā minēto valsts iestāžu, kas atbild par sūdzību izskatīšanu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās, juridisko statusu, jau apstiprināja vairāku citu tādu valsts iestāžu “tiesas” statusu, kuras būtībā var salīdzināt ar iestādi, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, šajā lietā (it īpaši skat. spriedumus *Dorsch Consult*, C-54/96, EU:C:1997:413, 22.–38. punkts; *Köllensperger un Atzwanger*, C-103/97, EU:C:1999:52, 16.–25. punkts, kā arī *Bundesdruckerei*, C-549/13, EU:C:2014:2235, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Tādējādi *Tribunal Català de Contractes del Sector Públic* ir “tiesas” statuss LESD 267. panta izpratnē.
- 28 Otrām kārtām Spānijas valdība norāda, ka Spānijas tiesībās noteiktais “klasifikācijas” pienākums nav piemērojams uzņēmumiem, kas ir reģistrēti citās dalībvalstīs, nevis Spānijas Karalistē. Tādējādi prejudiciālajiem jautājumiem esot pilnībā iekšējs raksturs un to risinājumam neesot nepieciešams ne piemērot, ne interpretēt Savienības tiesības.
- 29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesai principā nav kompetences atbildēt uz prejudiciālā nolēmuma ietvaros uzdotu jautājumu, ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību norma, ko Tiesai lūgts interpretēt, nav piemērojama (spriedumi *Caixa d’Estalvis i Pensions de Barcelona*, C-139/12, EU:C:2014:174, 41. punkts, kā arī *Wojciechowski*, C-408/14, EU:C:2015:591, 26. punkts; skat. arī rīkojumus *Parva Investitionsbanka u.c.*, C-488/13, EU:C:2014:2191, 26. punkts, kā arī *De Bellis u.c.*, C-246/14, EU:C:2014:2291, 14. punkts).
- 30 Tomēr fakts, ka pamatlietā aplūkotais “klasifikācijas” pienākums nav piemērojams uzņēmumiem, kas ir reģistrēti citās dalībvalstīs, nevis Spānijas Karalistē, Tiesas kompetenci neietekmē. Tiesa jau ir nospriedusi, ka neviens Direktīvu 89/665 un 2004/18 noteikums neļauj uzskatīt, ka to noteikumu piemērošana būtu atkarīga no tā, vai pastāv faktiskā saistība ar aprites brīvību dalībvalstu starpā. Minētajās direktīvās nav paredzēts, ka publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras būtu atkarīgas no kāda nosacījuma to noteikumos, kas būtu saistīts ar pretendentu pilsonību vai reģistrācijas vietu (šajā ziņā skat. spriedumu *Michaniki*, C-213/07, EU:C:2008:731, 29. punkts).

31 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Tiesa ir kompetenta atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem.

Par pirmo un otro jautājumu

32 Uzdodot pirmo un otro jautājumu, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2004/18 1. panta 8. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas otrajā daļā iekļautais jēdziens “saimnieciskās darbības subjekts” ietver publiskās administrācijas iestādes, un vai tās tādējādi drīkst piedalīties publiskā iepirkuma procedūrās?

33 Šajā ziņā no Direktīvas 2004/18 preambulas 4. apsvēruma, kurā skaidri ir norādīts uz iespēju “publisko tiesību subjektam” piedalīties publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā pretendenta statusā, kā arī no minētās direktīvas 1. panta 8. punkta, kurā ikvienai “valsts iestādei” ir atzīts “piegādātāja [saimnieciskās darbības subjekta]” statuss, izriet, ka ar Direktīvu 2004/18 publiskās administrācijas iestādes netiek izslēgtas no dalības iepirkuma procedūrās.

34 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka pretendēt vai izvirzīt savu kandidatūru var ikviena persona vai subjekts, kurš, ņemot vērā paziņojumā par paredzamo publisko iepirkumu norādītos nosacījumus, uzskata sevi par piemērotu, lai nodrošinātu šī iepirkuma izpildi tieši vai ar apakšuzņēmuma starpniecību, neatkarīgi no tā privāto tiesību vai publisko tiesību subjekta statusa, kā arī neatkarīgi no tā, vai tā darbība tirgū ir sistemātiska vai tikai gadījuma rakstura un vai tas saņem vai nesaņem subsīdijas no valsts līdzekļiem (skat. spriedumu *CoNISMa*, C-305/08, EU:C:2009:807, 42. punkts, kā arī šajā ziņā – spriedumu *Data Medical Service*, C-568/13, EU:C:2014:2466, 35. punkts).

35 Ja un tiktāl, ciktāl atsevišķi subjekti ir tiesīgi piedāvāt noteiktus pakalpojumus pret atlīdzību tirgū, lai arī epizodiski, dalībvalstis nevar tiem aizliegt piedalīties publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās, kuras attiecas uz šo pašu pakalpojumu sniegšanu (šajā ziņā skat. spriedumus *CoNISMa*, C-305/08, EU:C:2009:807, 47.–49. punkts; *Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce u.c.*, C-159/11, EU:C:2012:817, 27. punkts; šajā ziņā attiecībā uz atbilstošām Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai [pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai] (OV L 209, 1. lpp.) tiesību normām skat. arī spriedumu *Data Medical Service*, C-568/13, EU:C:2014:2466, 36. punkts).

36 Tādējādi uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/18 1. panta 8. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas otrajā daļā iekļautais jēdziens “saimnieciskās darbības subjekts” ietver publiskās administrācijas iestādes, kuras tādējādi drīkst piedalīties publiskā iepirkuma procedūrās, ja un tiktāl, ciktāl tās ir tiesīgas piedāvāt pakalpojumus pret atlīdzību tirgū.

Par trešo jautājumu

37 Uzdodot trešo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2004/18 52. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts publiskās administrācijas iestādes drīkst tikt iekļautas oficiālajos atzīto būvuzņēmēju, piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju sarakstos vai publisko vai privāto sertifikācijas iestāžu sertifikācijā.

38 Attiecībā uz dalībvalstīm, kuras ir izvēlējušās ieviest vai nu oficiālus atzīto būvuzņēmēju, piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju sarakstus, vai publisko vai privāto sertifikācijas iestāžu sertifikāciju, jākonstatē, ka, lai gan Direktīvas 2004/18 52. panta 1. un 5. punktā ir iekļautas konkrētas prasības attiecībā uz nosacījumiem iekļaušanai šajos sarakstos un šādai sertifikācijai, šajā direktīvā nav noteikts ne tas, cik lielā mērā publisko tiesību subjektus var iekļaut attiecīgajos oficiālajos sarakstos vai veikt minēto sertifikāciju, ne tas, vai attiecīgā iekļaušana vai sertifikācija ir obligāta.

- 39 Tomēr ir jāatgādina, ka no šī sprieduma 36. punkta būtībā izriet, ka publisko tiesību subjektiem, kuriem, pamatojoties uz valsts tiesībām, ir atļauts veikt būvdarbus, pārdot produktus vai veikt attiecīgajā paziņojumā par konkursu norādītos pakalpojumus, ir tiesības arī piedalīties publiskā iepirkuma procedūrās.
- 40 Savukārt ar valsts tiesisko regulējumu, kurā publiskajām administrācijas iestādēm, kurām kā saimnieciskās darbības subjektiem ir tiesības veikt būvdarbus, pārdot produktus vai veikt attiecīgajā paziņojumā par konkursu norādītos pakalpojumus, tiek atteikts tikt iekļautām aplūkotajos sarakstos vai tiek liegta aplūkotā sertifikācija, vienlaicīgi tiesības piedalīties iepirkuma procedūrās saglabājot citiem saimnieciskās darbības subjektiem, kuri ir iekļauti šajos sarakstos vai kuriem var veikt šo sertifikāciju, šo publisko tiesību subjektu tiesībām piedalīties šajos konkursos tiktu liegta jebkāda lietderīgā iedarbība, un tādējādi to nevar uzskatīt par atbilstošu Savienības tiesībām.
- 41 Šādos apstākļos uz trešo jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2004/18 52. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai arī tajā ir iekļautas konkrētas prasības attiecībā uz nosacījumiem saimnieciskās darbības subjektu iekļaušanai oficiālajos valsts sarakstos un sertifikācijai, tajā izsmēlošā veidā nav noteikti ne nosacījumi šo saimnieciskās darbības subjektu iekļaušanai oficiālajos valsts sarakstos, ne nosacījumi tam, lai tie saņemtu sertifikātu, ne arī publisko tiesību subjektu tiesības un pienākumi šajā ziņā. Katrā ziņā Direktīva 2004/18 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru publiskās administrācijas iestādes, kurām ir tiesības veikt būvdarbus, pārdot produktus vai veikt attiecīgajā paziņojumā par konkursu norādītos pakalpojumus, nevar tikt iekļautas šādos sarakstos vai tām nevar veikt šādu sertifikāciju, no vienas puses, lai gan tiesības piedalīties attiecīgajā konkursā tiek saglabātas tikai tiem tirgus dalībniekiem, kuri ir iekļauti minētajos sarakstos vai kuriem ir minētais sertifikāts, no otras puses.

Par ceturto jautājumu

- 42 Uzdodot ceturto jautājumu, iesniedzējtiesa vaicā, vai Direktīva 2004/18 ar Leģislatīvo dekrētu Nr. 3/2011 Spānijas tiesiskajā regulējumā ir transponēta nepareizi un vai attiecīgajā gadījumā Spānijas likumdevējs šī leģislatīvā dekrēta 62. un 65. pantā ir ierobežojis publiskās administrācijas iestāžu iespējas tikt ierakstītām uzņēmumu klasifikācijas reģistros.
- 43 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā nav jāizvērtē ne valsts tiesību normu saderība ar Savienības tiesībām, ne arī jāinterpretē valsts normatīvie vai administratīvie akti (it īpaši skat. spriedumu *Ascafor* un *Asidac*, C-484/10, EU:C:2012:113, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 44 Tādējādi Tiesas kompetencē nav sniegt atbildi uz ceturto jautājumu.

Par piekto jautājumu

- 45 Uzdodot piekto jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, kādi saskaņā ar Direktīvu 2004/18 būtu līdzekļi, ar kuriem var apliecināt spēju slēgt publiskā iepirkuma līgumus gadījumā, ja publiskās administrācijas iestādes drīkst piedalīties iepirkuma procedūrās, bet nevar tikt iekļautas oficiālā apstiprināto saimnieciskās darbības subjektu sarakstā vai sertifikācijas iestāde tās nevar sertificēt.
- 46 Uzdodot šo jautājumu, iesniedzējtiesa tikai gadījumā, ja Spānijas tiesības būtu jāinterpretē Savienības tiesībām atbilstošā veidā, uzdod jautājumu par Direktīvas 2004/18 vispārēju interpretāciju, neprecizējot, vai un vajadzības gadījumā kādu iemeslu dēļ Spānijas tiesības nevarētu tikt interpretētas Savienības tiesībām atbilstošā veidā. Turklāt iesniedzējtiesa nemin konkrētus šīs direktīvas noteikumus, kas Tiesai būtu jāinterpretē, lai tā varētu lemt par tās izskatīšanā nodoto lietu.

- 47 Tādējādi šis jautājums neatbilst nosacījumiem, kas paredzēti Tiesas Reglamenta 94. panta c) punktā, saskaņā ar kuriem lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāietver to iemeslu izklāsts, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikne, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem.
- 48 Šādos apstākļos piektais jautājums ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegādes un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, 1. panta 8. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas otrajā daļā iekļautais jēdziens “saimnieciskās darbības subjekts” ietver publiskās administrācijas iestādes, kuras tādējādi drīkst piedalīties publiskā iepirkuma procedūrās, ja un tiklāt, ciktāl tās ir tiesīgas piedāvāt pakalpojumus pret atlīdzību tirgū;**
- 2) **Direktīvas 2004/18 52. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai arī tajā ir iekļautas konkrētas prasības attiecībā uz nosacījumiem saimnieciskās darbības subjektu iekļaušanai oficiālajos valsts sarakstos un sertifikācijai, tajā izsmeltošā veidā nav noteikti ne nosacījumi šo saimnieciskās darbības subjektu iekļaušanai oficiālajos valsts sarakstos, ne nosacījumi tam, lai tie saņemtu sertifikātu, ne arī publisko tiesību subjektu tiesības un pienākumi šajā ziņā. Katrā ziņā Direktīva 2004/18 ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru publiskās administrācijas iestādes, kurām ir tiesības veikt būvdarbus, pārdot produktus vai veikt attiecīgajā paziņojumā par konkursu norādītos pakalpojumus, nevar tikt iekļautas šādos sarakstos vai tām nevar veikt šādu sertificēšanu, no vienas puses, lai gan tiesības piedalīties attiecīgajā konkursā tiek saglabātas tikai tiem tirgus dalībniekiem, kuri ir iekļauti minētajos sarakstos vai kuriem ir minētais sertifikāts, no otras puses.**

[Paraksti]